

Karl Nolsøe skrifvar:

Harrans navn

Eitt fyratifimm-ára minni frá stóra danska fólkaverkfallinum. Hetta byrjaði á B&W, breiddi seg sum eldur um hövuðsstaðin eftir fáum tímum og tá sólin sá næsta morgun fevndi það um landið alt.

Hann smейtir seg út, letur dygnar aftur, kvейtir kvikliga gjögnum strætið. Götan er tóm. Það skuldi so verið kl. 4 á morgni. Bustar dustið, av golvinum frammanfyri peningaskapið, av knönum og so til gongu við svörtu taskuni í hond.

Eitt húsarað norður, eitt eystur, og har er tann fyrsti politisturinn. Virðisliga nertir það stóra neytið hügutútin. «Go'morin, faðir», við undirbrotligari rödd, meðan eyguni bera við taskuna, meinlik teim-um, prestar nýta til viðfærning í birættarorindum til teirra, ið dragast við deyðan. «Góðan morgun, góði sonur», heilsar tann faðirligi og nikkar. Sum so mangan er ilt at lata vera við at flenna, at froysta útúr, tá breiða bak lög-reglumannansins kamast burt undir bleikum götuliðsum.

Vis teimum rómverska hálskragan, svarta skjurtu, dökk klæði, og teir eru um at falla nær til kniggja fyrri at biðja um signing tina.

Öðrvísi var fyrr.

Tá — at sníkja seg gjögnum skot, eftir skakvegum, lummarir um at skvænda av tjóvaamboðum ella við kufferti í hond. Tá komu teir rennandi, lupu á teg, tivandi av forvitni. Hvat gjörði hann á götuni kl. 3 ella 4 ella 5 á morgni? Hvat hevði hann í þjókanum?

Tvey skeið í «Sing Sing», mong og hörð knúsk, aðrenn hann lærði at nýta skil.

Það ger hann nú.

I staðin fyrri at sníkja seg eftir myrkum sniðgötum gongur hann reyðsliga, tjóvareidskaupin í svartari tasku, rómverskan kraga um háls, í svartari skjurtu og dökkum klæðum. Nú heilsa drumbarnir honum virðisliga, eyguni bænandi um mild orð frá honum. Aldri so mikið sum hugsa teir um at

spyrja, hvat prestur í sjúkrahúsum ger í sovörðnum býarparti. Mjúk-ir sum reimar, hvörja ferð teir halda seg hava rómverskan umboðsmann fyrri sær.

Seinasta korterið hoyrast snjöll yl frá slökkiliðnum. Men, uppvaksin í býi, er hetta einki at geva sær far um. Sovorðið oljóð er altíð í stórbýnum. Það hefur einki at tyða.

Eldur er í næstu húsarað eystur eftir.

Það er bjart víðarbal í høgum gomlum húsum. Eldurinn loypur upp gjögnum tekjurnar. Slangufossar spræna fýsandi gjögnum sprongdar gluggar úr høgum stigum. Ljósgeislar lýsa húsinu upp, káva um vindeygju, ið goysa rúkandi eld og eim. Það ræður um at leita sær leið millum slanguflokjur, og at sneiða tvörtur um götuna fyrri at sleppa burtur úr hurlivasanum.

Beint mótvegis logandi húsumum kemur politistur rennvátur, skorturinn sviðin, sveitareyður rennandi móti honum: «A Jesus, fyrigev faðir, eg trúði ekki tygum kundu vera so skjóttur».

«Fylgið mér», Hann hvökkur við, men mennir seg beinanvegin. «Mestur mistekur tu teg, góði sonur», sigur hann við bestu prestarödd síni. «Hvønn heldur tu meg vera?» «Eru tygum ekki frá St. Mariu kirkju?» spyr politisturinn, «eg ringdi».

«Það eri eg ekki», sigur hann heldur ílskliga, «eg eri á veg til ein sjúkan, ein reiðuliga sjúkan vin í St. Sesiliu sókninni, um tu ger so væl at sleppa armi minum».

«Men tygum eru Guds-sendur», rópar lögreglu-maðurinn fram um buldur og knas frá eldinum. «Sendur av Gudi?» «Har inni liggur brandmaður og bönar um prest, vit fáa hann ekki út aftur. Jú, tygum eru sendur av

Gudi, faðir, fylgið mér, og lat dreinginum fyrirgeving».

Hann hefur nógvargrundir til ekki at fara. Honum dæmar ekki eld, hann er ekki prestur, ei heldur kann hann hjálpa hasum neyðars manni.

Hann mutlar «Eg eigi at vera hjá sjúka vini minum í St. Sesiliu».

Politimaðurinn sigur: «Ikki meðan vit hava doyggjandi mann her, faðir».

ER það illgruni, ið lýsir av skon hansara? Hann tekur seg aftur í aftur og sigur: «Ger so væl og vis mær manninn, sonur min».

Lögreglu-maðurinn: «Haldið tygum í hölunum á mér, faðir».

Teir fara um slanguflokjur, gjögnum geislanna ljóshav, fram við brandovastanum, ið heilsandi nertir hvíta hjálm sinn og virðisliga sigur: «Drálið ekki har inni, það er alt um at loypa».

Teir fara inn í roykostandi, rúkandi, grásvarta helvitíð, har heitt vatn dryppar úr erva, bitar bresta sum brennandi brandar brakandi gjögnum loftini og skjólda balið berjist brölendi í nánd.

Einar tvær ferðir drálar hann ivasamar, men politisturinn skrykkir hann við sær og rópar, «Beint fram, faðir».

So er hann inni í ringi av huldisligum ljósi, har brandmaðurinn liggur opin, beinið brotið og kleimt undir bjálka av stali. Öskulitta andlitið lekur pinslunnar ómagasveitta. Tröllsliga glæman kemur av skurðbrennarum bjarg-ingarmanna, ið royna at skera gjögnum sterka stálbjálkan. Sjálfir eru teir tröllum líkir í stórum glaroygdum verndarskortum.

Maðurinn undir bjálkanum nistir. Hann tagnar, tá ið hann sær prest-

klædda manninn. Hann sigur: «Faðir, faðir, synda-fyrirgeving, faðir».

Hann rættir höndina upp og prestliki maðurinn tekur í hana. «Nú, góði sonur», sigur hann og svölgr. Málið skelvir av

svölgr. Málið skelvir av ötta. Hann kráar og roynir at fáa málið aftur. «Hvat bagir tær, góði sonur?»

Maðurinn oysir syndir sínar frá sær. Ein fossur av orðum, ið ekki kann byrgjast. «Tvær ferðir kjót triggjagdag, eina ferð ekki til messu, mangan misbrúkt Harrans navn, faðir, kanska fjóruti ferðir, hann ...»

Brandmaðurinn loypur inn, rópar ...

Bjargingarmenn blaka skeribrennarar og loypa avstað.

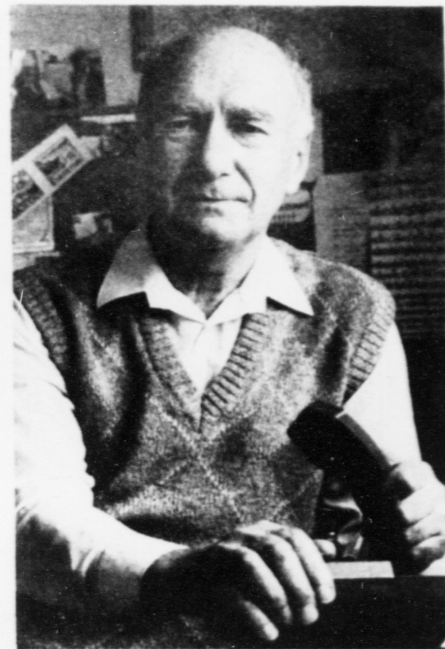
Politisturinn rópar: «Kom, faðir, beinanvegin».

Hann vil snara sær á, men hin doyggjandi læsur seg fastan í hond hansara, «fyrirgeving, faðir, fyrirgeving».

Hann skrykkir seg leysan, sær ongan, uttan hoyrir rennandi fótafet fram um timburknas og buldur úr brennandi balum. Hann rennur blindaður av gráum royki beint inn í harðan vegg og dettur. Hann brytur seg uppáftur, svimbul, ilt fyrri hjartanum, kliggjar og aftur avstað.

Ein annar veggur dettur, og hann fer um koll. Enn hoyrir hann manninn grata um fyrirgeving. Hesaferð hefur hann meinslað seg og kann einsans grulva. Hann eður, til logandi brandur dettur og kleimr hann.

Tá nistir hann. Skriggi hansara vevjast saman við mannsins, ið liggur knústur undir stálbjálkanum. Við roykinnu av

egnum kolaðum kjöti í nasunum. Leingi nistir hann.

Hansara pinslusprongda sinni kann ekki longur skilja hvors rödd það er, ið bönar um fyrirgeving fyrri at hava misbrúkt Harrans navn

Næsta dag sten ur í blöðunum:

«Djarvur, enn navaleysur, ökendur prestur birst í brennandi húsum í Ey-

urstræti, aftan á at hann óttaleysur bardi seg inn í balið at birættar-doyggjandi brandmann, og ekki vildi fara frá honum, fyrr enn naðiverkið var lokið. Lögreglan heldur eldin vera ásettan av innbrotstjóri, kanska av misgaum, tí full tjóvautgerð varð funnin í húsaröyrunum.

25.10.88

Karl Nolsøe

Snarferð til Hetlands við

NORRØNU

Kostnaður er einans kr. 1.374

Íroknað prísinn er: Sigling Tórshavn – Lerwick og aftur á 4- koyggjukamari v/ handvaski, gisting eina nátt á Shetland Hotel á dupultkamari við wc og baði.

Ringið og fáið meira at vita

P7F SMYRIL LINE
Tlf. 1 5900